

Allie Reynolds

Fior

RAO Distribuție

Str. Bărgăului nr. 9-11, sector 1, București, România

www.raobooks.com

www.rao.ro

ALLIE REYNOLDS

Shiver

Copyright © Allie Reynolds 2021

Toate drepturile rezervate

Fior

© RAO Distribuție, 2021

Pentru versiunea în limba română

Traducere din limba engleză de
Liliana Pelici prin LINGUA CONNEXION

2021

ISBN 978-606-006-547-0

Prolog

E din nou perioada aceea a anului. Perioada în care ghețarul renunță la cadavre.

Masa imensă de gheață de acolo, de sus, e un râu înghețat care curge prea încet ca să fie văzut cu ochiul liber. Victimele recente ating ușor umerii celor mai vechi în adâncurile lui sticloase. Unele ies la suprafață la vârful, altele la bază și nu se poate ști cine va fi următoarea care va ieși.

Pot trece ani până să reapară. Chiar și decenii. Un ghețar din Italia a apărut la știri recent, când a scos cadavrele mumificate ale unor soldați din Primul Război Mondial, cu tot cu căști și puști.

Totuși, ce intră trebuie să iasă, în cele din urmă, așa că verific știrile locale în fiecare dimineață.

Aștept un anumit cadavru.

CAPITOLUL 1

– Alo? Ecoul strigătului meu se aude în jurul peșterii de beton.

Cunoscuta telecabină, roșie și albă, stă în punctul terminal, dar nu e nimeni în cabina operatorului. Soarele a dispărut în spatele Alpilor, cerul e roz, dar încă nu e nicio lumină aprinsă în clădire. Unde sunt toți?

Un vânt rece ca gheața îmi bate în față. Mă chircesc mai mult în geaca mea. Suntem în afara sezonului și stațiunea nu se deschide decât peste o lună, așa că nu m-am așteptat ca teleschiurile celelalte să funcționeze, dar am crezut că acesta va merge. Cum o să urcăm până la ghețar? Oare am greșit ziua?

Îmi arunc geanta cu snow-boardul pe platformă și îmi scot telefonul ca să-mi verific e-mailul din nou. „Bună, băieți! Cine poate veni la o reuniune de weekend? Clădirea Panorama, ghețarul du Diable, Le Rocher. Ne întâlnim la telecabină, vineri, la 5.00 după-amiaza, 10 noiembrie. C. x“

C de la Curtis. Dacă altcineva m-ar fi invitat aici, l-aș fi șters fără să răspund.

– Hei, Milla!

Iată-l pe Brent, urcând pe trepte, în salturi, spre mine. Cu doi ani mai tânăr decât mine, trebuie să aibă 31 de ani acum și încă are

farmecul lui băiețesc – părul brunet care-i atârna, gropițele – chiar dacă arată neglijent și obosit.

Mă ridică de la pământ într-o îmbrățișare strânsă. Îl îmbrățișez și eu strâns. Toate acele nopți reci pe care le-am petrecut în patul lui... Mă simt prost pentru că nu l-am contactat. Dar, după ce s-a întâmplat... Oricum, nici el nu m-a contactat.

Peste umărul lui se văd vârfuri înalte, ca niște umbre pe cerul care se întunecă. Chiar vreau să fac asta? Nu e prea târziu. Aș putea inventa niște scuze, m-aș urca în mașină și aș pleca departe.

Cineva își drege glasul în spatele nostru. Ne despărțim și vedem silueta înaltă și blondă a lui Curtis.

Cumva, Curtis arăta la fel ca ultima dată când l-am văzut. Mă așteptam însă la asta. Doborât de durere. Un om distrus. Dar bineînțeles că nu arată așa. A avut zece ani să treacă peste asta. Sau să ascundă totul înăuntrul lui.

Îmbrățișarea lui Curtis e scurtă.

– Mă bucur să te văd, Milla!

– Și eu.

Întotdeauna mi-a fost greu să-l privesc direct în ochi, pentru că era foarte arătos – încă e – dar acum mi se pare și mai greu.

Curtis și Brent își strâng mâinile, pielea lui Curtis fiind palidă pe lângă cea a lui Brent. Și-au adus snow-boardurile; nu mă miră. Cu greu am urca până acolo fără ele. La fel ca mine, și ei poartă blugi, dar mă amuză să văd gulere de cămăși pe sub gecile de snow-board.

– Sper că nu v-ați așteptat să mă îmbrac elegant, zic eu.

Curtis mă privește din cap până-n picioare.

– Ești bine și-așa.

Înghit în sec. Ochii lui sunt la fel de albaștri ca întotdeauna, dar îmi amintesc de cineva la care nu vreau să mă gândesc. Nu mai au niciun pic din căldura pe care o simțeam de la el.

– Cine mai vine? spune Brent.

De ce se uită la mine?

– Habar n-am, îi răspund.

Curtis râde.

– Nu știi?

Se aud pași. Vine Heather. Și cine-i acela? Dale? Nu se poate – încă sunt împreună?

Părul cândva sălbatic al lui Dale e tuns cu stil, piercingurile i-au fost scoase, încălțămintea lui modernă pentru snow-board pare să nu fi fost folosită. Cred că Heather a fost cea care l-a schimbat. Măcar l-a lăsat să își aducă snow-boardul.

Heather poartă o rochie – una scurtă, neagră – cu dresuri și cizme până la genunchi. Probabil că îi e foarte frig, chiar și cu geaca Puffa peste ea. Simt un miros de spray fixativ de la pletele ei lungi și negre când mă îmbrățișează.

– Mă bucur să te văd, Milla!

Trebuie să fi băut câteva pahare înainte să vină, pentru că pare aproape sinceră. Cizmele ei au tocuri de opt centimetri, făcând-o cu doi centimetri și jumătate mai înaltă decât mine, probabil de aceea le și poartă.

Îmi arată repede un inel.

– V-ați căsătorit? întreb. Felicitări!

– Acum trei ani.

Accentul ei de Geordie e mai pătrunzător ca niciodată.

Brent și Curtis îi dau câte-o palmă pe spate lui Dale.

– Ți-a luat ceva timp s-o ceri, nu-i așa? spune Brent.

Și accentul lui de Londra pare mai puternic.

– De fapt, eu l-am cerut, intervine brusc Heather.

Ușa telecabinei se deschide scârțâind. Un însoțitor vine târșâind picioarele în spatele nostru, cu șapca neagră, tipică stațiunii, trasă în jos. Ne verifică numele de pe o planșetă și ne face semn să intrăm.

– Suntem toți? spun eu.

Însoțitorul pare să creadă că da. Mi se pare cunoscut. Mă chinui să-l văd fața, dar până să-l văd mai bine, închide ușa și dispare în cabina lui.

– Cine să mai fie? adaugă Curtis.

– Ai dreptate, încerc să conchid.

Au mai fost câțiva în trecere dar, din gașca noastră, doar noi cinci am mai rămas.

Sau, mai degrabă, doar noi am mai rămas în picioare.

Mă cuprinde vinovăția. *Nu va mai merge niciodată.* A trebuit să-i privesc fața când i-au spus asta. Știind că a fost vina mea.

Telecabina începe să se miște brusc, clătinându-se. La fel ca mine, ceilalți se holbează fermecați, prin plexiglas, în timp ce zburăm deasupra vârfurilor brazilor, urmărind lumina ce se stinge în susul muntelui. E ciudat să văd pământ și iarbă dedesubt. Întotdeauna a fost zăpadă. Mă uit după marmote, dar probabil că hibernează. Trecem peste o stâncă și mica stațiune Le Rocher nu se mai vede.

Suspendați în aer așa, cu peisajul alunecând dincolo de fereastră, am o senzație ciudată. Parcă am călători înapoi în timp, în loc să urcăm pe munte. Și nu știu dacă sunt pregătită să înfrunt trecutul.

Prea târziu. Telecabina se leagănă deja la mijlocul stației. Ieșim trăgându-ne bagajele. E mai frig aici și va fi și mai frig acolo unde mergem. Platoul e pustiu, limita zăpezii e de la jumătate în sus. Acesta e centrul zonei de schi iarna, cu telescaune și remorci mergând în toate direcțiile, dar telecabina e singura care circulă azi.

Rampa era chiar lângă casuță. Acum e un șanț plin de noroi, dar pot vedea cu ochii minții zidurile albe imaculate. Era cea mai bună rampă din Europa la vremea aceea și pentru ea am venit toți aici în acea iarnă.

Doamne, amintirile! Mi se face pielea de găină. Parcă văd cum eram mai tineri, ne înghionteam și râdeam. Noi cinci.

Și cele două care lipsesc.

O rafală de vânt rece ca gheața îmi învârteste părul în jurul feței. Trag fermoarul gecii de snowboarding până la bărbie și mă grăbesc după ceilalți.

Telecabina ne va duce până la aproape 3 500 de metri – una dintre cele mai înalte zone de schi din Franța. Cabinele portocalii și lucioase atârnă pe cablu ca globurile de Crăciun. Curtis intră în cea mai apropiată cabină deschisă.

Heather îl trage pe Dale de mână.

– Hai să urcăm în alta.

– Nu, spune Dale. Încăpem cu toții.

– E mult spațiu, zice Curtis.

Heather pare neîncrezătoare și o înțeleg. Teoretic, în cabinele acestea mici încap șase persoane, dar ne vom înghesui cu toate bagajele noastre. Nu ne ajută cu nimic că și-a adus ditamai geamantanul.

Brent își apleacă trupul înalt pentru a intra.

– Mills, poți să stai la mine pe genunchi. Dă-ne geanta ta de snow-board.

– Dale poate să stea la tine pe genunchi, îi spun. Eu rămân aici.

Heather ajunge la Dale pe genunchi, lângă Curtis, eu și Brent stăm față-n față, cu bagajele înghesuite în jurul nostru. Dale arată foarte ciudat fără *dreadlocks*. Cu coloritul lui nordic, îmi amintea de un viking. Acum pare mai mult – un prezentator de emisiune-concurs.

Trecem repede pe platou. Ce pustiu e jos! Uit cât de întinsă e zona asta. Drumeții merg pe aici vara și urcă pe trasee în zig-zag. Trebuie să fie frumos – o multitudine de flori alpine – dar tot ce se vede azi e iarba maro neîngrijită și grohotișul de pe stânci. Niciun semn de viață, nici măcar o pasăre. Terenul pare sterp.

Mort.

Nu! Doarme! Așteaptă!

Ca altceva de aici, de sus. Înghit în sec și mă forțez să-mi scot acest gând din minte.

Genunchiul lui Curtis îl lovește pe al meu în timp ce trecem zornăind pe lângă un stâlp. Pare neobișnuit de tăcut, dar pot să înțeleg de ce. Dacă e greu pentru mine, trebuie să fie de o sută de ori mai rău pentru el.

Invitația nu a menționat asta, dar e evident de ce suntem aici. Cu o zi înainte să vină e-mailul lui, am aflat de la știri că:

„Practicanta britanică de snowboarding dispărută acum zece ani a fost declarată moartă, în absență, în urma unui proces.“

Ceilalți nu puteau fi mai dornici să vină decât eram eu, dar cum am fi putut să refuzăm? E firesc să-și dorească să o comemoreze.

Acum e zăpadă sub noi, strălucind liliachie în amurg. Cu mult deasupra sunt stâncile înalte, de unde și denumirea stațiunii – Le Rocher. Clădirea Panorama e cocoțată în vârf, o formă întunecată și îndesată, chircită împotriva forțelor naturii.

– Mills, cum ai reușit să faci asta? spune Brent.

– Ce să reușesc? întreb.

– Accesul VIP la ghețar. Plimbarea cu telecabina privată și toate astea. Destul de impresionant.

Mă holbez la el.

– Ce vrei să spui?

– Asta e perioada de închidere. Nu poate fi ieftin.

– De ce crezi că *eu* am organizat asta? Curtis a făcut-o!

Curtis mă privește ciudat.

– Pardon?

De-a ce se joacă? Ne scoatem telefoanele. Ultima dată când mi-am adus telefonul până aici, sus, mi-am spart ecranul la prima încercare, alegându-mă cu o vânătaie urâtă în formă de telefon pe șold. După aceea, nu m-am mai deranjat să-l iau până sus.

Îi arăt e-mailul, iar Brent mi-l arată pe al lui. Invitația lui e la fel ca a mea, doar că e de la M și are un P.S.: „Mi-am pierdut telefonul. Trimite-mi un e-mail.“

– Poftim!

Curtis mi-o arată repede pe a lui – aidoma cu cea a lui Brent.

Niciodată nu l-am înțeles pe Curtis. Asta i se pare o glumă bună?

Cabina scârțâie în timp ce trecem pe lângă alt stâlp și simt pocnituri în urechi. Aici, terenul începe să devină abrupt. Am început urcarea foarte lungă până la ghețar.

Mă întorc spre Dale și Heather:

– Ce scria în invitația voastră?

Dale ezită.

– Da, la fel ca ale voastre, spune Heather.

– De la M sau de la C? întreabă Brent.

– Hm, M!

Heather îmi aruncă o privire.

De ce am senzația că minte?

– Pot s-o văd?

– Scuze, zice Heather. Am șters-o. Dar era exact ca ale lor.

CAPITOLUL 2

Nu știu la ce să mă aștept în vârf. Muzică? Lumânări? Ospătari cu tăvi cu șampanie?

Nu e nimic din toate acestea. Platforma e slab luminată și pustie; cabina operatorului e goală. Ne tragem bagajele afară. Se aude o sirenă și telecabina se oprește. Probabil că o operează de jos, reducând costurile cu personalul. Dar, după confuzia legată de cine ne-a invitat, e un pic ciudat și e clar că și Heather crede asta.

Brent îmi aruncă o privire.

– Ne lăsăm lucrurile aici deocamdată?

– Cred că da. Nu e ca și cum ar fi ceva aici care să ni le fure.

Treptele sunt din grilaj de metal, potrivit pentru cizmele acoperite de zăpadă. Până ajung sus, gâfâi. Aerul e rarefiat aici sus. Împing ușile duble ca să intru în clădirea Panorama. Și inspir fum stătut de lemn. Uau! Acesta, mai mult ca oricare altul, a fost mirosul iernilor mele.

Curtis apasă pe un întrerupător și coridorul lambrizat cu lemn se luminează. În mod normal, o procesiune constantă de schiori și snowboarderi tropăie pe aici, pe lângă dulapurile cu schiuri și afară, la intrarea principală în ghețar, dar în seara asta e o liniște stranie.

Curtis își face mâinile căuș în jurul gurii.

– E ceva aici?

Brent se uită la mine; la fel și Dale. Mă gândesc din nou la invitații. Oare unul dintre ei putea să organizeze asta? Nu, nu văd cum. Cum a precizat Brent, asta e perioada de închidere. Un weekend aici sus trebuie să coste câteva mii în perioada asta a anului. Pentru că l-am urmărit on-line, știu despre Curtis că se descurcă bine cu banii. Trebuie să fie el. Dar de ce atât mister? Și ceilalți știu sau i-a făcut cumva să creadă că eu i-am invitat?

– Trebuie să fie ceva aici, spune Curtis. Haideți să căutăm prin jur!

Cu toții pornim grăbiți în diferite direcții, ca niște copii lăsați liberi într-un parc de distracții. Acest loc e un labirint. Singura clădire pe câțiva kilometri, construcția întinsă găzduiește salvamontul, biroul de comandă și toate lucrurile de care ar avea nevoie vizitatorii și personalul. Eu cunosc restaurantul și toaletele, atât. O, da, și am stat o noapte într-unul dintre micile ei dormitoare – căminul francez de tineret, aflat la cea mai mare înălțime.

Alerg pe coridoare, apăsând pe întrerupătoare din mers. Sunt multe uși închise. Unele se deschid; altele nu. Aceasta se deschide. O, Doamne – acesta ar putea fi chiar dormitorul în care am dormit. Mirosul umed de mucegai îmi amintește de ceva. Brent sub mine, pe saltea, mâinile lui mari apucându-mă de șolduri. Mă holbez la patul îngust, de o persoană. Apoi ies, închizând ușa cu fermitate.

La următoarea ușă e o cameră cu rufe – prosoape albe, aspre și cearșafuri foarte uzate, așezate pe rafturi din lemn de pin, un miros urât de detergent ieftin. Mai departe, simt miros de mâncare și, bineînțeles, aici e bucătăria. Două tigăi stau pe un aragaz imens. Ridic capacele. Tocană cu carne într-una; piure în celalaltă. Încă sunt calde. Ar putea fi cina noastră, dar unde e personalul de catering?

Zăresc o toaletă și împing ușa cu precauție, dar e goală și întunecată. Chiar dincolo de ea e restaurantul, la fel de întunecat, iar fumul stătut de lemn se simte atât de tare că mă face să tușesc chiar dacă

nu e aprins focul. Am petrecut ore întregi aici, încălzindu-mi degetele în jurul cânilor de cafea și așteptând să treacă viscolul, dar mesele sunt goale, așa că mă întorc pe alt coridor. Ceilalți trebuie să fie la etajul de sus, pentru că nu-i mai aud.

Mai multe depozite; mai multe uși încuiate. Întrerupătoarele sunt cronometrate pe o perioadă scurtă și, din când în când, se sting becurile înainte să-l aprind pe următorul, lăsându-mă în întuneric total, și trebuie să-mi găsesc drumul bâjbâind de-a lungul peretelui. Liniștea e înfiorătoare. Dacă cineva ar ieși brusc din spatele uneia dintre aceste uși, cred că aș face un infarct.

În sfârșit, o priveliște cunoscută: intrarea principală pe ghețar. Mă grăbesc spre ea. Nimeni nu va fi aici la ora asta a nopții și ușa va fi, probabil, încuiată dar, dacă nu e, vreau să simt aerul cu miros de gheață. A trecut foarte mult timp.

Se deschide. Vântul năvălește prin deschizătură, cu un zgomot ascuțit și continuu. Sunetul e ciudat de uman. Închid brusc ușa și stau acolo respirând greu. Știam că asta va fi problema dacă m-aș întoarce aici. Prea multe uși pe care mai bine nu le-aș deschide.

„Calmează-te, Milla!”

Bine. Pot să fac asta. După ce beau câteva pahare, voi fi bine.

La etaj au o sală de evenimente unde fac nunți și alte chestii. Un mod util de a câștiga bani pentru stațiuni mici ca aceasta, mai ales în afara sezonului. Am văzut doar poze cu ea, dar acolo trebuie să fie toți, pentru că am verificat peste tot aici jos.

Uite și scările. În vârful lor e o ușă grea de ieșire în caz de incendiu, iar aerul de dincolo de ea pare mai rece. Simt un miros slab. Cunoscut. Ce e? Poate parfumul lui Heather.

Aud voci de la ușa din dreapta.

„Stop! scrie pe un indicator. A început jocul. Telefoanele trebuie lăsate în coș.”

Expir. Un joc. Poate un fel de chestionar despre snowboarding sau despre ce ne amintim unul despre celălalt. Ceva care să ne facă să vorbim de vremurile trecute.

Doar că... Îmi trec cuvintele prin fața ochilor. „A început jocul.” Cândva, i-am spus acele cuvinte... Nu. E o expresie destul de comună. Nu înseamnă nimic. Îmi arunc telefonul peste cele patru care sunt deja acolo și intru.

Sala de evenimente iese în afară, deasupra munților, covorul gros și alb seamănă cu zăpada de afară; mobila e din plastic alb, are doar linii ascuțite și, fără îndoială, e ridicol de scumpă. Tot peretele din spate e din sticlă. Perdelele din catifea albă sunt legate în spate și priveliștea trebuie să fie spectaculoasă în timpul zilei, dar acum e un întuneric total. Nu se vede nicio lumină. Un loc frumos pentru o nuntă.

Dacă poți să ignori cât de multe vieți a luat acest ghețar.

Și cât de multe cadavre încă ține.

„Nu te gândi la asta.”

E atât de frig aici că îmi văd răsuflarea. E și umezeală. Probabil că sala n-a mai fost folosită de câteva luni. Ceilalți au băuturi. Doar o bere mai e pe o tavă – Kronenbourg 1664. Simt sticla rece ca gheața în palmă. Îmi plăceau sticlutele cu bere franceză, dulce și acidulată. Nu am mai băut-o de când am fost ultima dată aici.

Încă suntem doar noi cinci. Personalul trebuie să fie mai departe, pe coridor. Curtis se tot uită la ușă. Ce a plănit?

Unghiile cu manichiură franțuzească ale lui Heather se îndoaie pe partea de jos a brațului meu.

– Ai văzut jocul?

– Ce joc?

Mă trage pe covor până la o cutie înaltă din lemn așezată pe o masă joasă. Lângă ea sunt pixuri, plicuri crem de calitate superioară și cartonașe. Și o foaie imprimată, laminată. „Spărgătorul de Gheață.”